
El Diacrític | | Actualitzat el 02/01/2018 a les 08:00

L'experiència

Amadeu Lleopart reflexiona sobre el valor i el sentit de l'experiència en la docència i l'educació, però també en la literatura | «L'experiència, sens dubte, és una magnífica oportunitat d'aprenentatge, però pot haver-hi molts anys de vol i poc profit» | «De què serveixen anys i panys de conreu de la literatura, sota la llum postissa dels focus que enfoquen però no il·luminen, sense aconseguir, malgrat les aparences, ni un sol vers amb la textura del foc?»

Syd Wachs/Unsplash

Quan algú em parla d'una mestra i em diu que té molta experiència en les tasques docents, acostumo a arrufar el nas. L'experiència, sens dubte, és una magnífica oportunitat d'aprenentatge, però pot haver-hi molts anys de vol i poc profit. L'important no és el temps -la quantitat de temps- de dedicació a l'ensenyament, sinó el que s'ha obtingut gràcies a l'experiència de què es disposa. Resulta evident que el que compta és si la mestra ha assolit cert coneixement. Em refereixo, és clar, a un coneixement provisional i modelable, de la naturalesa del fang, mai definitiu, que permeti avançar.

Quan algú em diu que tot el que sap del treball amb nenes i nens ho deu a l'experiència, també arrufo el nas. I em ve una pregunta als llavis: els llibres, els diaris, les xerrades i els cursos no serveixen, també, per aprendre? Ja que és evident que, en la construcció de coneixement, utilitzem materials molt diversos. Una recombinació magnífica de les observacions i reflexions pròpies amb les que, fins que les incorpores, pertanyen a altres agents, a altres actors. Per arribar a l'elaboració de l'únic discurs pedagògic possible: una mica discontinu i contradictori, sempre provisional, sempre modelable. Ho repeteixo: l'únic discurs pedagògic possible. Sigui embastat per investigadores, per mestres, per mares.

He fet referència a les persones que es dediquen a la docència -en un sentit ampli- i a l'educació (a casa, a les escoles, als instituts, als carrers, en els mitjans de comunicació...), perquè aquest món no em resulta pas aliè, al contrari! També podria parlar un xic dels escriptors. De què serveixen anys i panys de conreu de la literatura, sota la llum postissa dels focus que enfoquen però no il·luminen, sense aconseguir, malgrat les aparences, ni un sol vers amb la textura del foc?